ÇAPRAZ BAĞLAR

ESRA ÖZDEMİR

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Düşüş / 7
Es / 11
Kural İhlali / 15
Sebepsiz Serçe / 18
Kavak Gazeli / 23
Kral / 28
Öyle Doğru / 32
Çapraz Bağlar / 36
Yakın / 39
Oyun Dışı / 42
Evde Yokum / 45
Sonuç Gelişme Giriş / 48
Kırkından Gün / 51
Yerden Göğe / 54
Bahçe / 59
Zarf / 62

DÜŞÜŞ

Bir düşün içinde bir düş mü
Bütün gördüğümüz ve göründüğümüz?

İçimde uzun zamandır yerleşik hayata geçmek isteyen duygular var. Onlar da bir zamanlar insanoğlunun yaptığı gibi medeniyeti arıyor sanki. Medeniyet ile ilişkilendirilebilecek arzuları var. İnsanlık tarihi için çok önemli bir dönüm noktasını, kalbim kendisi için arzuluyor. Bu şaşırtıcı ama aynı zamanda heyecan verici. Kalıcı olarak bir yer arayışı, bir yaşam tarzı değişikliği, cesaret isteyen ne varsa hepsi.

Yabani değil evcil olma ihtiyacı. Hayatın tamamına değilse de küçük bir kısmına karşı hissedilen o sıcaklık, o evcimen tavır. Bugüne kadar neden böyle değildi?

Sorgu melekleri iki omzun üzerinden eğilip gözlerimin içine bakmaya çalışıyor tam da şu an. Olası cevap neden hep gözlerde aranır? Yalan söylemediklerine dair bu kararlı inancın sebebi nedir? Yalan konuşan ağız varken, gözlere kim böylesi bir sorumluluk yüklemiş olabilir?

Sağdaki melek, yüzünde tebessümle her zamanki gibi iyi niyet arıyor gözlerimde. Bulamayacağı kaygısıyla tedirgin. Soldaki beklemeyi sevmeyen o aceleci tavrını takınıp dökül haydi, diyor. Olumlu bir beklentisi yok elbette. Kötüyü dile getir de rahatlayalım!

Bense iki meleğin arasında, geçmişe kapı çarpan umarsızlığımla öylece duruyorum. Beklentilerini karşılama arzusu, bir çocuğun avuç içinden gökyüzüne firar eden balon gibi uçup gitti içimden. Yeni de değil üstelik, uzun zaman oldu.

Peki bunu nasıl gizledin? İyi bir oyuncu olma ihtimalim aklınıza hiç gelmedi çünkü. İnsan sudan, kandan ve oyundan ibaret. Oyun, evet. Şu çocukluğun arka bahçesinde gizlediğimiz, büyüdükçe, saklama ihtiyacı hissettiğimiz, hatta yüzümüze vurulmaya hazır bir suçmuş gibi, bir gün açığa çıkmasından deli gibi korktuğumuz o gerçek.

Size sadece çocukluğunuzdan tanıdık gelen o yaramaz, benimle büyüdü. Yüzümü yüzüne yaslayarak geçirdim onca yılı. Kırkımda bile göz mesafemden öteye gitmedi. Ne zaman başım sıkışsa sığınacağım liman oldu. Çocukluktaki kadar zevk vermedi belki ama her zaman amacına hizmet etti.

Oyunlar oynayarak sizi yaşadığıma inandırdım. Nasılsa siz çoktan unutmuştunuz bu gerçeği. Nasılsa dünyanızın dışına, çok uzağına fırlatmış ve orada yok olmaya terk etmiştiniz. Bu yüzden hiç anlamadınız. Gayet gerçekçi geldi tavrım. Her defasında işlerin yolunda gittiğine inandınız.

Dümdüz aklınız, kendi doğrularınızdan başkasına inanmayı reddetti. Zihnin kıvrımları arasında gezinmeyen, koridorlarında koşup yorulmayan fikirleriniz sadece sizin için doğruydu.

Sırf bu yüzden doğrularınızla zerre kadar ilgilenmedim. Mecburen karşılaştığımızdaysa görmezden geldim onları. Sözde akıl oyunlarınızdan yansıyan tembel ve tamamı kopyadan ibaret düşünceleriniz sizi zirveye götürebilirdi, evet. Ama zirveden aşağı itebilirdi de tek hamlesiyle. Bunu hiç akıl edemediniz.

Sizlerle birlikte mi büyüdük biz? Aynı dönemde doğmuş olmamız haricinde hangi ortak noktaya sahibiz? Hamurumuzu aynı el mi yoğurdu? Buna inanmamı beklemeyin.

Sizin hamurunuzu mayalayan kötü niyetlerin çok uzağında yoğruldu düşüncelerim. Kabardıkça kabaran hırslarınızın yanında sönük kalacaktım elbette. Ana caddelere nüfuz eden gösterişli tavırlarınız, ara sokaklarda sessizce kaybolma arzusunda olan birine fazla lüzumsuz gelecekti.

Ak dediğinize ak, kara dediğinize kara demedim diye miydi bu tavrınız?

Bak, dediğinizi hiçe saydığım; bakma, dediğinize bakakaldı-

ğım için mi hayatla arama onca mesafe girdi?

Oysa oyunun sizin tarafınızdan belirlenmiş kuralları vardı. Üzerinde durulmayınca, görmezden gelinince yerli yerindeydi her şey. Kural bile değildi hatta, alışılagelmiş bir davranış biçimiydi. Uymalısın, demiyordu kimse ama herkes uyuyordu kurallara. Hepsi uyuyordu ayakta.

Bir gün ayakta uyuduğumun farkına vardım; düşerek. Düşünce kanadı zihnim. Düşünce, düşünceler birikti. Ayakta uyuyanların düşmeden uyanamayacakları bu oyunun dışına atılmıştım artık.

Sık sık dönüp arkaya baktığımda neden benden başkası düşmedi, dedim. Bunca yıl oyunun içinde, oyuna getirilmiş hâlde yaşarken düşme, düşürülme ihtimali hiç aklıma gelmemişti doğrusu. İnsanlar kötü ihtimalleri aklından uzaklaştırmak için oyun oynamayı seçer çünkü. Oyun, kaybetmekten çok kazanmanın güçlü sesiyle yaklaşır yanınıza. İradenize eğlence garantisiyle hükmeder.

Düştüğümde bitmedi oyun, baştan başladı. Bu kez kurallar yoktu, sesler susmuş, görüntü kirliliği yok olmuştu. Sadece oyun ve onun sağaltıcı sesi. Davet eden, içine çeken, zamanı durduran, önceyi unutturan.

Geçmişten bir el uzandı o anda. Yüzüne bakmadan elin sahibini tanıdım. Tereddüt etmeden tuttum. Beni bir masalın sokağından geçirip, bir gerçeğin ortasına bıraktı. Bıraktı ama gitmedi bir yere, uzaktan izlemeye koyuldu. Tek seyircisi olan bir gösteriydi bu. Sahne ışıkları altında parlayan bedenim, ruhun oyununa geldi.

Önce kendi etrafımda dönmeye başladım. Başım dönüyordu mutluluktan ama dönse de düşmüyordum. Zaman kollarımın arasındaydı artık, kucakladıkça uzuyordu. Işıklar dansıma eşlik ederek sahneden seyirciye doğru uzanan bir koridora dönüşüyordu.

Koridorun sonunda çocukluğum. Koridorun sonunda oyun. Koridorun sonunda o soru: Nerelerdeydin?

İnsanların akıl oyunları yürütmeye başladığı zamanda sıkışıp

kalmıştım. Aklın karanlık kuyularından dışarı sızan, zamanla insanı içine çeken, kalabalıklar arasında yalnızlaştıran, özünden koparıp uzaklara atan o döngünün tam ortasındaydım.

Nasıl geri döndün peki? Düştüm.

Aklı oyun dışı bırakarak eğlenmek ve böylece hayattan bir nebze olsun uzaklaşmak yerine, aklın oyunlarına gelmeye başladığımızda büyüdüğümüzü anlamalıydık oysa. Kuralların baştan yazıldığını, oyun dışı edilmenin artık çok daha kolay olduğunu görmek için düşmek yeterliydi.

Bir gün düştüm ve o gün anladım: Orada olmak eğlenceli değildi artık. Oyuncular değişmiş, hayallerinden vazgeçmiş, gerçekliğin sert kayasına başlarını vurarak çıkan sese alkış tutar olmuşlardı.

Şimdi ne yapacaksın?

Oyunun kurallarının sevgiyle belirlenmiş, dostlukla mühürlenmiş, çiçeklerle bezenmiş yolunda yürüyeceğim biraz. Bana eşlik edersen köşedeki dondurmacıdan bir top kaymaklı da alırız. Yerinde yeller esiyorsa esen yele teslim ederiz kendimizi. Bizi bir kayanın üzerine bırakır belki. Önce soluklanır, dinleniriz biraz. Cebimizden bir bozukluk çıkarır, havaya atarız. Düşmeyeceğinden emin gülümseyerek birbirimize bakarız sonra; kuralları baştan yazdık nasılsa! Yazıya da turaya da anlam yüklemeden üzerimizdeki ölü toprağını atarız.

Sokağın sonunda duran o ahşap evin yıkıldığını okumuştum. İlgilenilmeyen, önemsenmeyen, göz ardı edilen her şey gibi içine doğru çöktüğünü.

Hayallerimizin de başına aynı şey gelmeden, bu kez bir hamle beklemeden, oyunun bizim tarafımızdan belirlenmiş tek kuralına uyalım haydi: Düşelim.

ES

Saatin sesi Halit'in horlamasına karışıyor. Karışmıyor da âdeta kayboluyor içinde. Sırf o olsa iyi; her ses, hatta her hareket. Yataktan kalksan anlamaz mesela. Ayaklarını sürüyerek banyoya, mutfağa geçsen, makine çalıştırsan, süpürge açsan bana mısın demez. Uyumuyor da her gece ölüyor, her sabah mecburen diriliyor. Mecburiyetler boynunu büküyor Halit'in. Geçim derdi, çoluk-çocuk, yetmedi anne-baba, kardeşler. Hangi birine yetişsin?

Bu bilindik kaygıyla açacak gözlerini birazdan. Çok istese de tekrar ölemeyecek, ölüp de yatağa gömülemeyecek. Alarmın çalmasına on dakika var. Yumurtanın kayısı kıvamını almasına üç.

Esin'in gözlerinde uykudan eser yok oysa. Esin, gelip göz kapaklarına oturacak o tatlı mahmurluğun hasretini çekiyor yıllardır. Onca uyku ilacına, terapiye, yorgunluğa rağmen yok. Çocuklar "hayalet" koydu adını. Haksız da sayılmazlar hani. Geceleri yanına yanaşmayan, gündüzün rutin telaşında dibinde beliriyor. Araba kullanırken yan koltuğa çöker gibi gözlerine çöküp, en hareketli müziğin içinde bile ninni olarak beliriyor. Beklemediği yerden vuruyor hep. Böyle zamanlarda yanında hazır bulundurduğu kahve dolu termosunu başına dikerek uykuya meydan okuyor.

Sonra gelsin çarpıntılar, durduk yere paniğe kapılmalar, elini ayağını nereye koyacağını bulamamalar. Kahveden değil, diyemiyor Esin. En doğrusunu sen bilirsin, diyorlar sonra. Doğrularının ömürlük korumacısı kesilen kim varsa karşısına dikiliyor. En doğrusunu biliyor olsam burada olur muydum? Sahi, burada ne işim var?

Çay için ocağa koyduğu su kaynıyor. Yumurtanın altı kapatıldı. Sofranın harmonisi bir onun kulaklarına ulaşıyor sanki. Diğerleri duymuyor olmalı, bir an önce kalkma telaşındalar. Eline sağlık, demeyi unutan çocukların arkasından afiyet olsun, diye seslenirken anlıyor bunu daha çok. Peşlerinden koşup sormak istiyor her defasında: Sahi, duymuyor musunuz müziği? Ne müziği ne iyi dersler ünlemini; çocuklar kendi seslerinden başka hiçbir şeyi duymuyorlar.

Halit kravatını bağlayarak giriyor mutfağa. Ağzından çıkan belli belirsiz günaydın seslenişine kayıtsız kalıyor Esin, onun müzikten anlamadığından emin. Masadaki hareketliliği sıradan çatal-bıçak sesleri olarak algılıyor yıllardır. Aynı hamlelerle önce tereyağını, sonra balını sürüyor ekmeğine. Çayını ince belli bardakta içiyor; demli ve şekersiz. Aynı bildik hareketlerle tamamlıyor kahvaltısını.

Ceketini üzerine geçirirken Esin'in yanağına belli belirsiz bir öpücük konduruyor. Sabah rutininin devamı olan bu harekette bir tını arasa da bulamıyor.

Herkes gittikten sonra çayını alıp oturuyor nihayet. Ayaklarına sürtünen kedinin mırıltısı, sofranın müziğine eşlik ediyor. Böylece bir eksik nota yerini buluyor sanki, ahenk yakalanıyor.

Ödül olarak başını okşuyor kedinin, kucağına atlayıp uyumasına ses çıkarmıyor. Mırıltı daha da netleşiyor böylece, müziğin devamlılığı açısından önemli bu. Ya durursa?

Sesleri kulağa hoş gelecek şekilde düzenlemek: Esin'in işi bu. Evin de müziği var çünkü. Her sesi, anlamlı bir besteye çevirmeye çalışıyor yıllardır. Bebekken ağlama seslerini, sonraları bağırma, çağırma, kavga seslerini, şimdilerde ise ergen isyanlarını, kapı çarpmaları, sitemleri. Hepsini bir müziğe dönüştürmek onun görevi. Böyle olmazsa yaşayamaz. Ses anlamını müzikte bulur çünkü.

Ya bulmazsa?

Müzik olmazsa sossuz salata, tuzsuz ekmek, yağsız yemek olur yaşam; tatsız mı tatsız. Kapılar açılır, kapılar kapanır: Ses. Çocuklar ağlar, çocuklar bağırır: Nota. Halit homurdanır, Halit

horlar: Akor. Süpürge açılır, makine çalıştırılır: Ezgi. Duşa girilir, duştan çıkılır, ıslak ayaklar taşa değer: Tını. Aynanın karşısında saçlar taranır, parfüm sıkılır, makyaj yapılır: Ritim.

Gözünde büyütüyorsun olayları, diyor annesi, içinde büyüyenden habersiz. Sen istiyorsun ki her şey güllük gülistanlık olsun. Herkes dört dörtlük olmaz.

En çok yaptığı şeyi yapıp dört dörtlük vuruşuyla uğurluyor onu her defasında. Müziğin bir yerine dâhil olmakla kalıyor sözleri, ona değer katmıyor. Söylese anlamsız bulacağından hiç yeltenmiyor konuşmaya. Babasının sessiz tebessümünü yanına alıp oradan ayrılıyor.

Kimse anlamıyor müzikten, diyor bazen en yakın arkadaşına. Aldığı tepki hiç şaşırtmıyor onu: Bunlar hep işsizlikten, biliyorsun değil mi? Gül gibi işin vardı, evlenince ne diye bıraktıysan. Sonra çocuklar dedin, devam etmedin. Serhat Bey yarın gelsin başlasın, diyor. Bulamadılar senin gibi muhasebeci. Didem'in sitemleri kahve fincanlarının üzerinden sekip kulaklarına ulaştığında keşke diyor, keşke aynı sesleri duyabilseydik. Belki o zaman marka kıyafetlerin, parfüm kokularının, bakım ürünlerinin, makyaj malzemelerinin ötesinde bir şey konuşabilirdik seninle. Buluşmak için şu kalabalık alışveriş merkezini seçmez, sahil kenarında bir banka otururduk. Ne sahili, demeyeceğini bilsem şimdi girerdim koluna. Ama filmin başlamasına son yirmi dakika. Ya o başlayamadan kendi filmin tamamlanırsa?

Enerjilerimiz uyuşmuyor değil mi Didem? Sen aynı seslere kulak kesilmeyi seçersin çoğu zaman. Bu yüzden kalabalık ortamlar senin için risk taşımayan, güvenli alanlardır. Ben dışarı çıkınca suya koşarım hep, evdeysem balkonun en dip köşesine. Rüzgârın kendini hissettirdiği saatlerde masanın üzerinde açık duran kitabın sayfalarını izlemek gibi âdetlerim var. Çiçekleri sularken ortaya çıkan sese odaklanınca duymuyorum kimseyi. Serhat Bey'e söyle, iç muhasebe daha zor. Üstelik maaş da ödemiyorlar karşılığında. Yine de iyi düşününce her şeyin iyi olacağı, yalanına inanmış gibi yapmakta ustayım. Her doğru davranışta kendini bir ödülün beklediğini bilen çocuk gibi, iyi bir insan

olarak kalabilmenin karşılığında müziğimin tamamlanmasını bekliyorum. Tek başına orkestra olmak yorucu. Yoruldum Didem. Her kafadan bir ses çıkıyor. Hepsini birden yönetince şef oluyorsun; yorgun şef. Müziğine istemeden dâhil olanlar ahenk katıyor belki ama ortağa çıkan o tını seni dinlendirmiyor. Arada es vermeli, anlıyor musun? Arada durup nefeslenmeli, dinlenmeli. Arada biri dur artık demeli, dur Esin. Sensiz de devam ediyor nasılsa müzik. Dur! Ya etmezse?

Dün gece beş dakika dalmışım. Uykuya hasret gözlerim kapanır kapanmaz karşımda belirdi. Onun gözlerinde müziğin devamını gördüm Didem. Onun sözlerinde sorularımın cevabını.

Saatlerce konuştuk ama bir an yorulmadık. Sesindeki tını kulaklarıma değdiğinde eksik bir şey tamamlandı. Söylemek gözümde büyümedi ilk kez, dinlemek yük olmadı. Biri duydu o müziği ve eşlik etti sesime. Ellerini, ayaklarını kullanmadan tempo tuttu. Ahenk oradaydı, bir yabancının sesinde.

O bendim belki, kim bilir. Her geçen gün kendime daha da yabancılaşmıyor muyum? Ne ölçüm ölçü artık ne notalarım yerli yerinde. Bana sorsan bir plağın cızırtılı sesi olmak isterdim. Döndükçe başımı döndüren bir heyecanın içinde sonsuza dek kalmak. Ne yazık ki insanım ve döndükçe midemi bulandırıyor dünya. Dursa ineceğim aslında. Ya durmazsa?

KURAL İHLALİ

Bugüne kadar içine attın da ne oldu? Bir dolu ıvır zıvır duygu, gereksiz onca anı. Biriktirdikçe biriktirdin. Oysa oldum olası sevmezdin arşivciliği. Koleksiyoncu lafını duydun mu bin metre uzağa kaçardın. Nesneleri bir araya getirmekten daha zordu yaptığın. Küçük bedenine inat epey büyükmüş için, bunca çekmeceyi sığdırmış olman başka nasıl açıklanır? Çek mesela birini, ağzına kadar dolu değil mi? Döküldü dökülecek. Bırak dökülsün, neden bırakmıyorsun? Toplama telaşı gözünü korkutuyor da ondan. Onlarla beraber dağılan kendini nasıl toplayacaksın?

Kıymet verdiğin zaman dilimleri üzerinden geçerken tökezliyor adımların. Düşüyor ama devam ediyorsun. Bunca birikimi sırtında bir yük gibi taşıyorsun yıllardır. İstediğin yere geldin gelmesine, istediğin yolu çok da yorulmadan yürüdün aslında. Başkalarının yaşamlarıyla kıyaslayınca seninki solda sıfır kalıyor değil mi? Ölümcül bir hastalığa yakalanmadın, sevdiklerin hep yanındaydı, yolu uzattıysan da bilerek uzattın. Çünkü yürümek nefes almaya eşitti senin için. Şikâyet etmek yerine sevindin.

Ama bir yerlerde bir şeyler dolmuştu da taşıyordu sanki. Altı açık unutulmuş, dibi tutana kadar yanmıştı beynin. Düşünmekten, kurmaktan, hesap yapmaktan, kitabına uydurmaktan. Daha yolun başında adını Sevda koyarak hata mı yapmıştı baban? Sev, diye emir vermişti sanki sana. Büyük sözü dinlerdin, insan ayırmadan sevdin. Gözlerinin içine bakmadan, seslerindeki imaya kulaklarını tıkayarak, sadece sevdin. Oysa sevmenin koşulları vardı. Her önüne gelen sevilmezdi. Bilemedin.

İki güzel söz söyleyen herkesi arkadaş bilip, gençliğinin baharında önüne çıkan ilk erkeği eşim diye kabul ettin. Birinde

kusur aramak, bulabilecek olmanın kaygısını da beraberinde getiriyordu. Kolay olanı seçtin, risk almaktan kaçındın. Sonraları düşündükçe içinden çıkamayacağın labirentleri, daha o zaman zihnine işledin. Kendini kime şikâyet edebilirsin? Alıp da o akılsız başını duvarlara vursan nafile! Mecbursun; gittiğin her yere o defolu hafızayı beraberinde götüreceksin.

Durum o kadar da vahim değilmiş hem, diye düşünüyorsun şimdi. Ellili yaşlarındasın artık. "Huzursuz bacak sendromuna ne iyi gelir? diye yazıyorsun arama motoruna. Karşı kanepede telefonuyla oynayan kızına bakıyorsun sonra, yüzündeki gülümseme uçup gitmesin istiyorsun. Nişanlısıyla mesajlaşıyor olmalı. Bir aya evlenip, oğlanın şark görevinden dolayı uzaklara gidecek oluşu canını yakmıyor değil. Ama bir yandan da senden daha cesur çıktı diye seviniyorsun. Kendini değil bu şehirden, bu ilçeden bile dışarı çıkaramamış, her konuda olduğu gibi bu konuda da cesur olamamış bir annenin gözü pek kızı o. Kanatlarını senden aldığı doğru. Oysa sen bir kez bile çırpamadın onları, iki aksesuar olarak taşıdın hep. O ise havalanacağı günün heyecanıyla yanıp tutuşuyor. Oğlun yuvadan uçalı çok oldu. Neyse ki o sana benzemişti. Kanatları daha diri, daha geniş de olsa açmak ve havalanmak için yeterli cesarete sahip değildi. Bu yüzden uzağa uçamayıp yakınına konuvermişti. Bir bakıma kendini bununla teselli edebilirdin. En azından biri yakınımda, elimi ne zaman uzatsam birine dokunabileceğim, diyebilirdin. Kızından iki yıl sonra oğlunun da tayini aynı uzak kasabaya çıkmış olmasaydı, her an elinin altında hazır duran o teselli birden yok olmasaydı, migren atakların sıklaşmasa, zaten yüksek olan tansiyonun tavan yapmasaydı şimdi bu taş zeminde ne işin vardı?

Bu kadar üzülme, demişti eşin. Polis oldu bak, yıllarca bunu beklemedik mi? İkimiz de biliyorduk bugünün geleceğini. Üç-beş sene dediğin çabucak gelir geçer. Canları sağ olsun, sesleri gelsin yeter. Yetmez, diyemedin. Üzülmek sana iyi gelmiyordu madem, neden sürekli üzülmeni istiyordu hayat? Çok düşünmek zararınaydı ya, neden buna direnebilecek bir iradeye sahip değildin peki? Yıllardır atalarınla yaptığın içsel kavganın

yönü şimdi de Tanrı'ya mı dönmüştü? İnsanlara susup Tanrı'ya mı patlayacaktın? Yüksek tansiyon hastası olduğunu bildiği hâlde günde bir kez olsun kapını çalmayan komşularına, iyi günde varmış gibi yapıp zor günde ortalıkta görünmeyen akrabalarına, tek dert ortağın olan kızını senden ayıran damadına, oğlunun tayinini belirleyen sisteme, baştan sona hayata karşı sitemin alev alıp infilak ettiğinde için hüsranla, zihnindeki son boşluk kanla doldu.

Yine olduğun yere çakılıp kaldın. Bu büyük patlama bile havalara uçmana yetmedi. Sabah yürüyüşünü yapıp eve geldiğinde ocağa çay suyu koydun ilk. Banyoya geçerken koridorda asılı duran fotoğraftan çocuklarını ve torunlarını okşadın. Özlemiştin. Zaman, eşinin dediği gibi akmamış, aksine yerinde sayıyordu. Başın daha da ağrıyor, tansiyonun yükseliyor, duvarda kırmızı lekeler şeklinde beliren işaretler çoğalıyordu. Anlam veremesen de peşlerinden gidiyordun hep. Şimdi de banyonun zemininde belirmişlerdi işte. Seksek çizgileri üzerine atılan taşlar gibiydi hepsi.

Oyuna geldin Sevda. Bugüne kadar kural ihlali yapmadan yaşamaya çalışmış olan sen, ilk kez bir kırmızı ışığın dur, ikazını görmezden gelip üzerinden atladın. Düştün ve bu kez devam edemedin. Bir yerlerde dolup durduğuna inandığın o şeyin taşmasına izin verdin. Soğuk zeminin üzerinde buz kesmeye başlayan vücudunun son çabasıyla telefonuna yetişmek istedin. Telefonun zil sesine eşlik eden çaydanlıkta kaynayan suyun sesi oldu. Birlikte taşıyordunuz işte, birlikte sıcağınızdan vazgeçip soğuk zemin üzerine dökülüyordunuz.

Ekrandaki kızım, yazısı kapıyı kırarak içeri giren komşunun çığlığı, çok geçmeden gelen eşinin nafile telaşı, ambulansın sokağı dolduran sesi, sağlık görevlilerinin taş zemindeki ayak sesleri, sedyenin gıcırtısı, hastane koridorunda yankılanan konuşmalar. Beyinde bir arterin patlaması sonucu lokal kanama, duyu kaybı, felç riski, koma.

Hepsi geride kaldığında sen, kan gölüne dönmüş beynini korkak bedeninde bırakıp, kendinden taşmayı başaran insanlara özgü cesaretinle bu kez yanına anahtarını almadan evden çıkıyorsun.

SEBEPSİZ SERÇE*

Suskunluğumuzu kim okudu
Rüyalarımızı hayra yoran kim

Dünya Katılım Sigorta Hasar Vergisi Birimi'ne…

Sayın yetkili, aslında dümdüz gidiyordum yolumda. Öyle hız falan yaptığım da yoktu. Yani normalde hızlı, aceleci biriyimdir ama o kazanın olduğu gün gayet yavaş ilerliyordum. Sabah erkenden uyanmış, masa kurma ihtiyacı hissettirmeyen tek kişilik kahvaltımı ayakta bir çırpıda yapmış, demleme ihtiyacı duymadığım kolay kahvemi yudumlayıp evden çıkmıştım.

Hayat her zamanki gibi yoğundu. Yollar insanla tıkalı. Ne yöne gidecek olursan ol, bu trafiğe girmek zorundaydın. Ben de girdim mecburen.

Ama şimdi insan dediysem bin çeşit. Hem yolu tıkıyor hem görgüsüz. Hem bir şeyden anlamıyor hem ukala. Hem sevilmek istiyor hem gurur abidesi. Hem kusura bakma diyor hem kusurun ta kendisi. Sonra trafikten dert yanıyor bir de. Tıkamasana kardeşim o zaman bilmediğin yolu.

Ama tıkamışlardı sayın yetkili. Ben de işte o saçma yoğunluğun içinde ilerlemeye çalışıyordum. İlerlemek dediğim de işte adım adım. Zaten böyle başlamıştı her şey; adım adım. Yürüdüğüm ilk gün alkışlamışlardı beni, üzerine ölümsüzleştirmişlerdi o sahneyi. Yürümüyor da uçuyordum sanki, öyle mutluydular. Fotoğraf karesi söylüyor bunu, ben değil. Ben söylesem zaten inanmazsınız. Hemen kanıt istersiniz, değil mi? Şimdi istediğiniz gibi. Şu anlattıklarım da bir kanıt aslında. Ama illa gözlerinizle göreceksiniz, illa.

Neyse ne diyorduk sayın yetkili? Ben ilerlemeye çalışırken çok sıkıldım. Arabanın bütün camlarını açtım. Yetmedi, müziği de son ses açtım. Yeter sandım ama baktım olmadı, içimi açtım. Şimdi siz araya girip kafa açma, derseniz onu da anlarım ama açıkçası gülmem, en fazla dudak bükerim kafiyeli esprinize.

İçimi açtım, diyorum. İnsan bir sorar: Neye, kime açtın? Yoksa yetki alanınıza girmiyor mu insanlık hâlleri? Bu dilekçe de tıpkı bugüne dek önünüze yığılan diğer kağıt parçaları gibi duygulardan arındırılmış, ruhsuz belge yığınlarından biri mi olsun istiyorsunuz? Olmaz, olamaz çünkü kalbimi açtım diyorum.

Pencereyi açtığım gibi yağmur damlaları kucağıma yerleşmeye başladı. Ben de yağmuru nasıl severim, bir bilseniz. Gerçi bilmeseniz de olur ama şimdi yağmuru da öyle bir cümleyle geçiştiremem. Önce birkaç damlaydı, usulca yağacak sandım. Sonra kendini gökyüzünden aşağı bir bırakışı vardı ki sormayın gitsin. Sormadınız, tamam. Ama ben yine de anlatacağım. Gökten kaçıyordu âdeta. Geldiği de yeryüzü; kaçmak istenecek en son yer. İnsan trafiğinin ortasında can vermeye razı olmuştu bir kez. Öyle bir yoğunlaştı ki, ne yapacağını bilemeyen sürücüler şaşkınlık ve telaşla kornalara basmaya başladı. Akıllarınca yağmuru uyaracaklarını mı sanıyorlardı acaba? Sataşmadığınız bir o kalmıştı zaten.

Bense sayın yetkili, açık camları kapadım önce, sonra açık müziği de. Çünkü sadece cama vuran yağmurun şarkısını dinlemek istiyordum. Ama ne mümkün. Kornaların iç içe geçen metal sesleri kulak zarımı döverken o kalabalığın içinde biri belirdi. Onca gürültüyü bastırdı suskunluğuyla. Tek kelime etmeden durdu trafiğin ortasında. Kornalar susmuş, yağmur sesini yükseltmişken bir rüyanın içinden çıkagelmiş gibi duruyordu orada. Zaman da durmuştu o durunca, o sevmediğim sesler bile anlam kazanmıştı.

Biraz ilerleyip, yağmurda ıslanan saçlarını geri atarak önümden geçtiğinde kulaklarımda başlayan çığlık kalbime ulaştı. Benim çığlığım değildi üstelik. Onun çığlığıydı bu.

Susan adamın çığlığı mı olur? Dilekçeyi düzenleyip yeniden